ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Παναγιώτης Μαυροειδής

Στις 2 Απριλίου του 2009, με ψήφισμα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου καθιερώθηκε η 23η Αυγούστου ως «Ευρωπαϊκή Ημέρα Μνήμης για τα θύματα όλων των ολοκληρωτικών και αυταρχικών καθεστώτων». Η ημερομηνία δεν είναι καθόλου τυχαία, καθώς συμπίπτει αφενός με τη μέρα που υπεγράφη το **Σύμφωνο Μολότοφ-Ρίμπεντροπ,** μεταξύ Σοβιετικής Ένωσης και Χιτλερικής Γερμανίας, το 1939 και αφετέρου με τις συντονισμένες κινητοποιήσεις για την απόσχιση των Βαλτικών Χωρών από την ΕΣΣΔ στην ίδια ημερομηνία το 1989.

Οι διακηρυγμένοι στόχοι είναι σαφέστατοι, αποτελώντας ιστορικές ύβρεις: **Ταύτιση ναζισμού και κομμουνισμού**, από-ενοχοποίηση του ναζισμού για το μακελειό του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου (ΒΠΠ), μέσω διάχυσης ευθυνών και επίρριψης τελικά της ευθύνης στην κομμουνιστική ΕΣΣΔ. Η πρόσφατη αντικομμουνιστική συνάντηση στο **Ταλίν** οργανωμένη από την **Εσθονική Προεδρία της ΕΕ,** ήταν ένας σταθμός σε αυτή τη μακρά προσπάθεια.

Η ΕΕ συντονίζει την αντικομουνιστική εκστρατεία

Στην επιχείρηση για την αντιδραστική αναθεώρηση της ιστορίας του Β’ΠΠ, ο πολιτικός ρόλος που διαδραματίζει η **Ευρωπαϊκή Ένωση**, είναι κεντρικός.

Σημαντική θέση κατέχει η **«Πλατφόρμα για την Ευρωπαϊκή Μνήμη και Συνείδηση»**, η οποία περιγράφεται ως ένα “εκπαιδευτικό πρότζεκτ της Ε.Ε. και συνεργαζόμενων ΜΚΟ” για τη «μελέτη και τη μελλοντική αποτροπή του ολοκληρωτισμού». Το καλοκαίρι του 2008 υπογράφηκε στην Πράγα, η Διακήρυξη για την Ευρωπαϊκή Συνείδηση και τον Κομμουνισμό. Βάσει αυτού του πλαισίου αναπτύσσουν τη λειτουργία τους δεκάδες ιδρύματα ανά την Ευρώπη, τα οποία λαμβάνουν σημαντική χρηματοδότηση. Μέσω του προγράμματος “Ευρωπαϊκή Μνήμη” δινόταν ενίσχυση ύψους έως 100.000 ευρώ σε πανεπιστημιακά ιδρύματα, ΜΚΟ και συλλόγους οι οποίοι θα διοργάνωναν συζητήσεις, ημερίδες, εκθέσεις,

γενικά έργα που “αντανακλούν τις αιτίες της ανάδυσης των ολοκληρωτικών καθεστώτων στη σύγχρονη ευρωπαϊκή ιστορία (κατά τους συντάκτες: ναζισμός, φασισμός, σταλινισμός και ολοκληρωτικά κομμουνιστικά καθεστώτα)”.

Ανάμεσα στις δεκάδες ΜΚΟ που συμμετέχουν στην Πλατφόρμα για την Ευρωπαϊκή Μνήμη και Συνείδηση, οι περισσότερες έχουν σαφή αντικομμουνιστικό χαρακτήρα με κορυφαίο παράδειγμα το Ίδρυμα Μνήμης Θυμάτων του Κομμουνισμού (Victims of Communism Memorial Foundation), ιδρυμένο το 1993 στις ΗΠΑ, με Πράξη του Κογκρέσου και σκοπό την εκπαίδευση των Αμερικανών για την ιδεολογία, την ιστορία και την κληρονομιά του κομμουνισμού.

Παράλληλα, από μεριάς της ΕΕ, προωθείται ο εορτασμός της **9ης Μάη**, όχι ως ημέρας του τερματισμού του Β’ΠΠ κι επίτευξης της αντιφασιστικής νίκης έναντι της ναζιστικής Γερμανίας το 1945 αλλά ως “Ημέρας της Ευρώπης” βάσει της δημοσιοποίησης του σχεδίου Σούμαν (Schuman) για την Ευρωπαϊκή Κοινότητα Άνθρακα και Χάλυβα την 9η Μάη του 1950

Η ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

ΟΡΟΣ ΚΑΙ ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΑΠΟ-ΕΝΟΧΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΝΑΖΙΣΜΟΥ

Η επιχείρηση από-ενοχοποίησης του ναζισμού και σπίλωσης του κομμουνισμού δε γίνεται σε τυχαία περίοδο.

Ας μη το ξεχνούμε:

- **Η ακροδεξιά είναι κυβέρνηση στη μεγαλύτερη και ισχυρότερη σύγχρονη καπιταλιστική χώρα.** Η ημι-φασιστική και ρατσιστική μπόχα είναι παρούσα στις ΗΠΑ, σε συνθήκες μιας παρατεταμένης αδυναμίας του καπιταλιστικού κόσμου να επανέλθει σε ένα δρόμο αξιόλογης οικονομικής ανάπτυξης και θετικών προοπτικών.
- Η ΕΕ στήριξε και στηρίζει ένα φασιστικό πραξικόπημα φιλο-ναζιστικών δυνάμεων στην Ουκρανία σε βάρος μιας μετριοπαθούς, συντηρητικής, αλλά εκλεγμένης κυβέρνησης με φιλο-ρωσικό προσανατολισμό.
- Ο κοινωνικός κανιβαλισμός που επιβάλλεται από τη **δικτατορία του δημοσιονομικού συμφώνου της ευρωζώνης και της ΕΕ,** θεμελιώνεται πάνω στο πλαίσιο της ταχύτατης διαδικασίας περιστολής ακόμη και αυτής της αστικής δημοκρατίας και ειδικά εκείνων των δημοκρατικών καταχτήσεων που επέβαλε διαχρονικά το εργατικό κίνημα στην Ευρώπη μέσω των κοινωνικών και πολιτικών

αγώνων του, με στιγμή ορόσημο ακριβώς την Οκτωβριανή Επανάσταση στη Ρωσία.

Ο σύγχρονος καπιταλισμός φλερτάρει όλο και πιο ανοιχτά με **δικτατορικές μορφές οικονομικής και πολιτικής διακυβέρνησης**, απεκδυόμενος τυπικών ή/και ουσιαστικών δημοκρατικών στοιχείων.

Στο πλαίσιο αυτό, η **νομιμοποίηση της ακροδεξιάς πολιτικής** και της αντίστοιχης ατζέντας συζήτησης, προϋποθέτει την απαλλαγή του ναζισμού από την ιστορική και πολιτική καταδίκη ως αντιδραστικής μισανθρωπιστικής ιδεολογίας.

Αυτή την καταδίκη, είναι αλήθεια πως την έχει καταχτήσει και επιβάλει με ποταμούς αίματος το εργατικό και ειδικά το κομμουνιστικό κίνημα.

Και μόνο η σύγκριση του ναζισμού με τον κομμουνισμό, δηλαδή τον στρατηγικό αντίπαλό του (και πολύ περισσότερο η ταύτιση!), αποτελεί πρωτοφανή, προκλητική, όσο και γελοία **πολιτική ύβρη**. Στην ουσία δεν πρόκειται για αυθαίρετη ταύτιση, αλλά για πλήρη **αθώωση του ναζισμού** από τα εγκλήματά του σε βάρος των ευρωπαϊκών λαών και της ανθρωπότητας και -με πλήρη αντιστροφή της αλήθειας- για **ενοχοποίηση του κομμουνισμού**.

Οι βάσεις αυτής της προσπάθειας των αντιδραστικών κύκλων του κεφαλαίου και των «διανοουμένων» του, τέθηκαν στα πλαίσια του ρεύματος του «ιστορικού αναθεωρητισμού» στα τέλη της δεκαετίας του 1980 στη Γερμανία από τον Έρνστ Νόλτε και άλλους που επιχείρησαν να δικαιολογήσουν την εμφάνιση του γερμανικού ναζισμού ως «αντίδραση στη βιαιότητα του μπολσεβικισμού» (!), εξομοιώνοντας τα δύο καθεστώτα ως “ολοκληρωτικά”.

Ο κομμουνισμός έχει πράγματι στενή σχέση με το ναζισμό: Αποτελεί το αντίθετό του! Με τον ίδιο τρόπο που η εργασία συνδέεται με το κεφάλαιο, μέσω της διαπάλης τους και του ερωτήματος της χειραφέτησής της από τα δεσμά του δεύτερου. Ο ναζισμός είναι συχνά το ανώτατο στάδιο της καπιταλιστικής ανάπτυξης. Είναι τυχαίο ότι άνθισε στη Γερμανία, ηγετική καπιταλιστική δύναμη στην Ευρώπη στο μεσοπόλεμο ή ότι τώρα ο ακροδεξιός ημι-φασιστικός Τραμπισμός εμφανίζεται ακριβώς στο λίκνο του παγκόσμιου καπιταλισμού, στις ΗΠΑ; Ο ναζισμός, από την άλλη, είναι ο καπιταλισμός, απόλυτος και γυμνός, χωρίς κανένα περιτύλιγμα ή φραγμό. Με άλλα λόγια, ο ναζισμός είναι ακριβώς ο καπιταλισμός στην περίπτωση που δεν υπάρχει κομμουνιστικό κίνημα και επαναστατική απειλή ανατροπής του από το εργατικό κίνημα.

Δεν είναι αλήθεια παράδοξο να υπάρχει τέτοια αντικομμουνιστική υστερία, σε συνθήκες που δεν υπάρχει διακριτό, ισχυρό κομμουνιστικό κίνημα στην Ευρώπη και γενικότερα; Είναι η μυωπική λογική του ηττημένου παραδοσιακού κομμουνιστικού κινήματος και ειδικά εκείνων των πτερύγων του που έχουν εξορίσει την κομμουνιστική στρατηγική προς όφελος της «τακτικής για την τακτική» και με μίζερο ορίζοντα την «άμεση επιβίωση» και συμμετοχή (χωρίς αρχές και πρόγραμμα) σε ένα όλο και πιο νεκρό κοινοβουλευτικό παιχνίδι, που δημιουργεί αυτή την ιστορική αμηχανία.

Ο κομμουνισμός, ως το συνολικό πλαίσιο κατάργησης της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, χειραφέτησης της εργασίας, δημοκρατικής κοινωνικής ζωής χωρίς τα δεσμά κυριαρχίας και ελέγχου από την κεφαλαιοκρατική τάξη μέσω της κρατικής και ευρύτερης εξουσίας της και ειρηνικής συμβίωσης όλων των ανθρώπων και λαών, είναι αντικειμενικά «παρών».

Το ερώτημα ενός νέου πιο ώριμου εγχειρήματος για τον κομμουνισμό της εποχής μας, αναδύεται μέσα στην καπιταλιστική παρακμή ως αναγκαιότητα, υπαρκτή τάση, αλλά και ως δυνατότητα. Το φάντασμά του πλανιέται και πάλι πάνω από την Ευρώπη. Και ας λείπουν τραγικά, δυστυχώς, οι συγκροτημένες δυνάμεις των κομμουνιστικών πρωτοποριών.

Ας μην ξεχνάμε ωστόσο: Και το Κομμουνιστικό Μανιφέστο γράφτηκε ως το Πρόγραμμα ενός Κομμουνιστικού Κόμματος που ...δεν υπήρχε. Που πέρασε από χίλια μύρια κύματα ως τη μεγάλη τομή του Λένιν και άλλων πρωτοπόρων διανοητών μαρξιστών και μαχόμενων κομμουνιστών εργατών.

Η έμπειρη αστική τάξη της εποχής μας κάνει βέβαια μια σοφή **λαθροχειρία:** Συχνά δε μιλά ευθέως κατά του Μάρξ ή του κομμουνισμού, αλλά κατά του ...σταλινισμού. **Ταυτίζει σκόπιμα τον κομμουνισμό με τον σταλινισμό** ή άλλες παραμορφώσεις του ή και γελοιογραφίες του όπως η λεγόμενη ευρωπαϊκή σοσιαλφιλελεύθερη αριστερά τύπου ΣΥΡΙΖΑ ή άλλων.

Μιλούν υποκριτικά για τα «θύματα του σταλινισμού».

Ψεύδονται διπλά.

Αφενός, διότι αυτό που πραγματικά τους τρομάζει είναι η απελευθερωτική επαναστατική ουσία του κομμουνισμού. Αυτή είναι που μπορεί και πάλι να συνεγείρει τη σύγχρονη εργατική τάξη και όλους τους καλεσμένους και όχι η γραφειοκρατική, κατασταλτική και ιδιότυπη

εκμεταλλευτική καρικατούρα στην οποία μέσα από μια αντιφατική πορεία κατέληξαν τα καθεστώτα της Ανατολικής Ευρώπης.

Αφετέρου, οι παραμορφώσεις του κομμουνισμού, που έχουν ένα ορισμένο ιστορικό περιεχόμενο, στενά συνδεδεμένο (όχι αποκλειστικά ωστόσο) με συνθήκες που επιβλήθηκαν από το διεθνή καπιταλισμό και η επαναστατική κοινωνία της ΕΣΣΔ δεν μπόρεσε να υπερβεί, καθόλου μα καθόλου δεν τους στεναχώρησαν ποτέ! Όχι μόνο γιατί τα ίδια τα θύματα αυτών των παραμορφώσεων δεν ήταν κάποιοι όμοιοί τους λαδοπόντικες, αλλά επαναστάτες κομμουνιστές, αλλά και για λόγους ταξικής ουσίας και αλληλεγγύης: **Αν τους ενοχλούσαν οι «σταλινικές» και άλλες παραμορφώσεις, ιδού πεδίου δόξης λαμπρόν, θα μπορούσαν να τα βάλουν με τον σημερινό κινέζικο δήθεν «κομμουνισμό», αλλά περί αυτού δε γίνεται κουβέντα, μιας και εκεί παίζονται οι ύστερες ελπίδες αναγέννησης του σύγχρονου καπιταλισμού.**

Οι υμνολόγοι της Ευρωπαϊκής Ένωσης και όλος ο αντικομμουνιστικός συρφετός, όταν μιλούν για καταδίκη της «βίας» των «αυταρχικών καθεστώτων», κάθε άλλο παρά κόπτονται για τον εκφυλισμό του «ανύπαρκτου σοσιαλισμού» στην Ανατολική Ευρώπη και την περιστολή των δημοκρατικών ελευθεριών και γενικά του πολιτικού ρόλου των εργαζομένων στην οικονομική και κοινωνική ζωή εκείνων των χωρών. **Αυτό που τους στοιχειώνει και τρέμουν για την επανάληψή του, είναι ακριβώς η κατάργηση της δικής τους άδικης και εκμεταλλευτικής βίας που επέβαλλε το ξίφος της επαναστατικής λαϊκής βίας με την εργατική επανάσταση δικαιωματικά και δημοκρατικά.**

Όταν ξεκίνησε ο κύκλος της αστικής μνημονιακής βαρβαρότητας στην Ελλάδα, όλοι οι εγχώριοι επιτετραμμένοι του ευρωπαϊκού κεφαλαίου και δουλικοί υπηρέτες των «φτωχών συγγενών» και συνεταίρων του, δηλαδή της ελληνικής αστικής ολιγαρχίας, υποστήριζαν την εκθεμελίωση όλων των εργασιακών και κοινωνικών καταχτήσεων, χαρακτηρίζοντάς τα ως τα υπολείμματα της τελευταίας ...σοβιετικής δημοκρατίας που δήθεν αποτελούσε η Ελλάδα. Και όμως μέσα στον οίστρο της ψευδολογίας τους, αποκάλυπταν κάτι ουσιαστικό: **Η Οκτωβριανή Επανάσταση και το εργατικό κομμουνιστικό κίνημα, επέβαλαν σημαντικές κοινωνικές καταχτήσεις σε Ανατολή και Δύση.** Ειπώθηκε μάλιστα συχνά πως οι εργαζόμενοι στη Δυτική Ευρώπη επωφελήθηκαν με καταχτήσεις περισσότερο και από αυτούς στην Ανατολή, χάρις ακριβώς στην επαναστατική απειλή που συγκρότησε ο Οκτώβρης στη Ρωσία. Ούτε είναι τυχαίες οι δημοσκοπήσεις στις ανατολικές χώρες όπου εκφράζεται νοσταλγία για τις χαμένες καταχτήσεις που είχαν πριν τη μετάβαση στην οικονομία της αγοράς.

Ποιο είναι αλήθεια το κέντρο εντός των ηγεμονικών καπιταλιστικών δυνάμεων στην Ευρώπη που σέρνει την κούρσα του αντικομμουνισμού; Η ηγεμονική καπιταλιστική και ιμπεριαλιστική Γερμανία και οι χώρες δορυφόροι της, σε μια επανέκδοση της επιχείρησης βίαιης καπιταλιστικής πολεμικής ένωσης της Ευρώπης, όπως αυτή που σηματοδότησε το ναζιστικό Γ Ράιχ, με κύριο εχθρό την ΕΣΣΔ, αλλά και τον μπολσεβικισμό και το εργατικό κίνημα γενικά.

Δεν πρόκειται επομένως μόνο ή κυρίως για ένα πόλεμο προπαγάνδας και διαπάλης αφηρημένων αξιών. Ούτε απλά για κάποια ιστορική εκδικητικότητα των ηττημένων του φασιστικού άξονα από τον Κόκκινο Στρατό και το αντιφασιστικό κίνημα. Η σημερινή αντικομμουνιστική εκστρατεία, οργανωμένη από το επιτελείο του ευρωπαϊκού καπιταλισμού που αποτελεί η ΕΕ και ειδικά τις ηγεμονικές της χώρες όπως η Γερμανία, αντανακλά **όψεις μιας σύγχρονης σφοδρής ταξικής αντιπαράθεσης με ιστορικό βάθος και ιστορική προοπτική.** Και ας φαίνονται «θολά» τα στρατόπεδα που αντιπαρατίθενται…

Αχώνευτη για τη Γερμανική ΕΕ η αντιφασιστική νίκη

Η εικόνα της κόκκινης σημαίας στην καρδιά της Χιτλερικής Γερμανίας και γενικά η νίκη του **Κόκκινου Στρατού** της ΕΣΣΔ στοιχειώνει τους εκπροσώπους της σύγχρονης αντικομμουνιστικής σταυροφορίας. Οι δημοσιεύσεις για τους «βιασμούς των σοβιετικών στρατιωτών» όλο και πυκνώνουν, σε μια πρωτοφανή επιχείρηση νίκης του μερικού, του ειδικού και πάντα αποτρόπαιου γνωρίσματος κάθε μορφής πολέμου, πάνω στο γενικό.

Επιχειρείται η συσκότιση της ιστορικής πραγματικότητας ότι απαρχή του φονικού πολέμου αποτέλεσε η επιδίωξη της ναζιστικής καπιταλιστικής Γερμανίας για **συντριβή του μπολσεβικισμού**, ενώ το τέλος του σημαδεύτηκε από τη νίκη του Κόκκινου Στρατού με τη θυσία 20 εκατομμυρίων σοβιετικών πολιτών και φαντάρων. Εκτός αυτού, σε όλη την Ευρώπη, ήταν οι κομμουνιστικές και αντιφασιστικές δυνάμεις που σήκωσαν το βάρος της αντίστασης, την ώρα που ο αστικός κόσμος διχαζόταν μεταξύ κυβερνήσεων **δοσιλόγων** και ασφαλούς αυτο-εξορίας στο Λονδίνο.

Η αντιφασιστική νίκη ήταν μια λαϊκή δημοκρατική νίκη όλων των λαών της Ευρώπης, που πρωτίστως πιστώνεται στον σοβιετικό Κόκκινο Στρατό.

Από την κληρονομιά αυτή δεν τολμά να αποκοπεί η σημερινή καπιταλιστική Ρωσία και αυτό έχει τη σημασία του.

Οπωσδήποτε υπήρχε κι η εθνική διάσταση σε αυτή τη νίκη, ως συνειδητή μάλιστα επιλογή

της Σοβιετικής ηγεσίας που βάφτισε αυτόν τον πόλεμο κατά βάση **Πατριωτικό**. Απέχει όμως από την ιστορική αλήθεια το να ισχυριστεί κανείς ότι η νίκη αυτή ανήκει στο «ξανθό γένος» κατά τη γνωστή ρήση του Χίτλερ. Ούτε βέβαια ήταν προσωπική νίκη του «στρατάρχη Στάλιν», όπως ήθελε η σοβιετική αγιογραφία.

Οι κοινωνικές επαναστάσεις διαμορφώνουν πάντα ένα βαθύ πεδίο εντός των οποίων εκδηλώνονται σε μεγάλο ιστορικό βάθος πλείστες πλευρές της συλλογικής ανθρώπινης πρακτικής, ξεπερνώντας πάντα τα όρια των εκάστοτε ηγεσιών. Ο Κόκκινος Στρατός, ήταν ο στρατός που γέννησε ο Οκτώβρης και η επανάστασή του. Οι μαχητές του έδρασαν μέσα στη δυναμική που αυτή άνοιγε. Ακόμη και όταν δρούσαν στο όνομα του Στάλιν, το βίωναν ως αντιπροσώπευση αυτής της επανάστασης. Πάλεψαν, μάτωσαν, νίκησαν, όχι χάρις στο Στάλιν, αλλά συχνά και παρά τον Στάλιν και δεν έδωσαν ποτέ συγχωροχάρτι για ότι επακολούθησε στην ΕΣΣΔ, στο όνομα αυτής της νίκης.

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Για τον Οκτώβρη της σύγχρονης εποχής

Η φραστική καταγγελία της αντικομμουνιστικής υστερίας δεν απαντά από μόνη της στα ιστορικά ερωτήματα της εποχής. Ούτε αρκεί η συσσώρευση ιστορικών στοιχείων που θα καταρρίπτουν τα ψεύδη. Πολύ περισσότερο, δεν συνιστούν απάντηση ούτε οι κλασσικές δήθεν δημοκρατικές σοσιαλφιλελεύθερες πολιτικές διαχείρισης του καπιταλισμού, ούτε η χωρίς αρχές και περίσκεψη υμνολογία και μίζερη νοσταλγία του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού», παραβλέποντας την πραγματικότητα και τις αιτίες της αντίστροφής μετάβασης της ΕΣΣΔ προς τον καπιταλισμό.

Απάντηση στον αντικομμουνισμό μπορεί να αναζητηθεί σε ένα συνδυασμό προγραμματικής αναγέννησης ενός **νέου απελευθερωτικού κομμουνισμού** της εποχής μας και μιας **αντικαπιταλιστικής πολιτικής στρατηγικής ανάπτυξης** των ταξικών συγκρούσεων με όρους προσέγγισης και νίκης της επανάστασης ενάντια στο σύγχρονο καθολικό υπεραντιδραστικό καπιταλισμό.

Δεν ξεκινάμε ούτε από κάποιο ιστορικό μηδέν, ούτε από κάποια μονοδιάστατη συνθήκη ήττας παρά τις εκκωφαντικές καταρρεύσεις των καθεστώτων της Ανατολικής Ευρώπης και πρωτίστως της ΕΣΣΔ. Ο **Οκτώβρης του 1917** άνοιξε μια ιστορική εποχή. Μια εργατική επανάσταση σε μια μεγάλη ευρωπαϊκή χώρα, όχι μόνο νίκησε, αλλά και εγκαινίασε μια **αντιφατική διαδικασία κοινωνικών μετασχηματισμών και καταχτήσεων** ιστορικής

σημασίας. Η κατάρρευση του 1989 ως συνδυασμός εσωτερικών αντινομιών των καθεστώτων και καπιταλιστικής περικύκλωσης ή του ρόλου τόσο αντικειμενικών συνθηκών όσο και του υποκειμενικού παράγοντα και των επιλογών του, αποτελεί πισωγύρισμα, αλλά και -υπό προϋποθέσεις- παράγοντα ωρίμανσης στη νέα επανεξόρμηση της απελευθερωτικής κομμουνιστικής προοπτικής.

Ακριβώς επειδή εκκινούμε με τη στόχευση για μια νέα κομμουνιστική στρατηγική, πιο ώριμη και νικηφόρα, είμαστε υποχρεωμένοι να σταθούμε κριτικά στον εκφυλισμό των καθεστώτων της Ανατολικής Ευρώπης που συντέλεσε στην αμαύρωση της κομμουνιστικής προοπτικής.

Δυνάμεις όπως το ΚΚΕ και άλλες, δικαιολογούν τα πάντα στην ιστορία του κομμουνιστικού κινήματος και της ΕΣΣΔ με τη θέση του “δεν γινόταν αλλιώς”. Ενώ δοξολογούν τη νίκη του Οκτώβρη, μιλούν για αδυναμία ανάπτυξης της επανάστασης στη συνέχεια! Επικεντρώνονται σε πρόσωπα (υμνολογώντας ή αναθεματίζοντας), μιλούν για “αντικειμενικούς συμμάχους των εχθρών που έπρεπε να εξοντωθούν”, “αναγκαία μέτρα για να επιβιώσει ο λαός και να κρατηθεί η Σοβιετική εξουσία και άλλα.

Πέφτουν στην παγίδα της αστικής προπαγάνδας ταυτίζοντας τον κομμουνισμό με το σταλινισμό!

Δεν εμβαθύνουν σε αίτια του εκφυλισμού και τελικά της κατάρρευσης των “σοσιαλιστικών” κρατών, όπως: Αντικατάσταση του μετασχηματισμού των παραγωγικών σχέσεων από το μονόδρομο της “ανάπτυξης” των παραγωγικών δυνάμεων, διακοπή κάθε πορείας απονέκρωσης του κράτους και διεύρυνσης της εργατικής δημοκρατίας, κατάργηση θεσμών εργατικού ελέγχου και ανάληψη της διεύθυνσης της παραγωγής και της εξουσίας από μια νέα εκμεταλλευτική άρχουσα τάξη, κατάπνιξη της πολιτικής δημοκρατίας, αντικατάσταση του διεθνισμού από την “εθνική” πολιτική υπεράσπισης της ΕΣΣΔ, ανακάλυψη “εσωτερικών εχθρών και εξόντωση χιλιάδων επαναστατών κατά τη Σταλινική περίοδο και πολλά άλλα.

Δημοσιεύτηκε στο ΠΡΙΝ 3/9/17